

til verdensøkonomien og de dønninger, der kommer udefra. I weekendeksemplaret af Information var der et interview med en amerikansk økonom, Dani Rodrik, hvori han erkender, at vi gav de forkerte råd, og i løbet af interviewet kommer han ind på, hvordan det burde være. Og jeg kan ikke læse det anderledes, end at det, han fremhæver, faktisk er de økonomiske styringsredskaber, som vi forsøger at bruge i de nordiske lande. Det, der er spørgsmålet, er nemlig, om de nordiske økonomier er ordentligt funderet som bolværk mod de dønninger, der kommer af den verdensøkonomiske trussel. Og i det spil mener jeg at de nordiske lande er knap så sårbare som andre europæiske lande.

Skal det nordiske arbejde udadtil fungere ordentligt, kræver det et ordentligt samarbejde indadtil. Og her vil jeg så lige fremhæve det projekt, der hedder Odin, der jo altså er et IT-projekt for børn.

Men ellers er det at arbejde for mangfoldighed, forskellighed, mindretalsbeskyttelse, alt det, som vi har i festtalerne. De nordiske værdinormer skal stå deres prøve blandt mennesker, der bor, lever og arbejder i Norden, uanset hvilken kulturel baggrund man er rundet af.

Det Radikale Venstre ønsker Nordisk Råd en god session i Oslo i næste uge.

Jette Gottlieb (EL):

Nordisk Råds livs- og eksistensgrundlag er og bliver den folkelige opbakning, og det skal kunne spores i prioriteringerne.

Prioriteringerne skal bære præg af et udgangspunkt i almindelige menneskers nordiske nytte. Og det skal være basis for projektplanlægningen, hvor hovedvægten skal lægges på, at almindelige mennesker får fællesnordiske oplevelser, langt mere end parlamentarikere eller sekretariatsmedarbejdere får det.

I hovedsagen har omlægningen af arbejdet med hovedvægten på de nationale grupperinger til hovedvægt på de mere holdningsbestemte vist sig at være en succes. Den politiske debat har fået en højere kvalitet, og det gælder selvfølgelig også i budgetdebatten.

Derimod er opdelingen i de tre regionale udvalg ikke heldig. Vi har fundet en form, men kun fordi vi har suppleret med temaundervalg eller på andre måder har henlagt bestemte temaer til bestemte udvalg.

Resultatet af den øgede politisering var nybruddet med vægt på sikkerhedspolitikken,

som satte sidste års dagsorden. Følges det op, og ses det i lyset af konventionen om atomvåbensikkerhed, som vi havde til debat her i salen, ja, så må næste skridt jo være atomvåbenfri zone som vej til total atomvåbenfrihed. Her kunne Norden godt gå i spidsen.

Et andet politisk problem er Schengenproblemet. Jeg vil meget nødig være i de statsministres skørter, der pludselig skal fremlægge en konflikt mellem en pasfrihed i Norden eller en pasfrihed i EU. Med de løfter, der er blevet givet på Det Nordiske Råd, skal en sådan diskussion hele tiden holdes varm. Og i den forbindelse vil jeg gerne støtte den konservative ordfører, der beder om at få en løbende redegørelse for, hvordan situationen i Schengen udvikler sig. Den modsætning, der er på det punkt, er stadig ikke løst.

Ligesom sidste års nybrud var spørgsmålet om sikkerhedspolitikken, så tror jeg, at dette års nybrud bliver erhvervspolitikken. Jeg spår, at MAI-aftalerne får en hed debat på sessionen. De udspil, der er lagt, er ikke på nogen måde vidtgående nok. Nu er det muligt, at den verdenspolitiske situation har udviklet sig hurtigt, end det er foregået på skrivebordene, men der er i hvert fald meget, der tyder på, at de MAI-aftaler må have en helt anden diskussion. Miljøpolitikken og måske især energipolitikken kan blive det næste.

Jeg forudser i hvert fald, at vi får nogle hede og indholdsrige politiske diskussioner på dette års session, og jeg tror, det vil være frugtbart og en sikring af, at det nordiske samarbejde kan fortsætte.

Kirsten Jacobsen (FP):

I Fremskridtspartiet vil vi da også gerne takke ministeren for redegørelsen.

Vi er derimod ikke særlig begejstrede for indholdet. Og det skyldes, at Nordisk Råd jo efterhånden har udviklet sig til at være en parlamentarisk forsamling, som vil konkurrere med andre parlamentariske forsamlinger om at holde store internationale debatter i stedet for at beskæftige sig med det, som de gamle parlamentarikere besluttede i 1952, da de startede Nordisk Råd: at have et parlamentarisk forum, hvor man kunne debattere nordiske anliggender.

Det var da også sådan, at man overhovedet ikke kunne debattere noget, som ikke berørte mindst to nordiske lande, og man kunne overhovedet ikke debattere noget, som havde noget